

Kedves Osztályom!

Az alábbi néhány gondolat elsősorban Nektek szól.

5 évvel ezelőtt történt. Állásra pályázva ültem a felvételi beszélgetésen. Szemben velem az iskola vezetősege, leendő főnökeim. Ilyenkor a tanár vizsgálják. „Mik a pedagógiai céljai?” – hangzik a kérdés az asztal túlsó oldaláról. A válasz egyértelmű: Az, hogy a rám bízott diákok megismerjék Istent, személyes Megváltójuként Jézus Krisztust, szeressék őt meg, és keressék az ő akaratát a saját életükre nézve. Az, hogy szeressék házjukat és ragaszkodjanak hozzá. Az, hogy felelősségteljesen alakítsák ki kapcsolataikat, majdani családi életüket. Mindez jól hangzik. És még tényleg így is gondolom. De meg is lehet ezt valósítani? Hogyan lehet a tanított tantárgyakon túl mást is felmutatni? Nagy reményekkel indulok neki a feladatnak az új helyen.

4 évvel ezelőtt történt. Igazgató úr a húsvéti csendesnapon: „Elvállalnád-e jövőre a mostani 8.a-t?” Egy hét gondolkodási időt kértem. A nagyhetet. Mögöttem másfél évtizednyi tapasztalat, három elballagtatott osztály. Menni fog ez is! – gondoltam. Elöttem az újabb feladat, sok kérdőjellel. Kutatom Isten akaratát. Igéjéből szól ígérete: Kemény lesz, nehéz lesz, de én veled leszek. Az Isten ígéretei igazak.

4 év telt el. Számolom, hány hetet kezdtünk el együtt. Legalább 120-szor hangzott el hétfő reggelenként: „Köpeny, énekeskönyv, induljunk!” Közben lassan megismertelek, meg is szerettelek titeket, és a közös munka és a sok beszélgetés során talán ti többet alakí-

tottatok rajtam, mint én rajtatok. Próbáltam mindvégig ugyanazt képviselni: a kitartó, becsületes munkát, a körülöttünk levők és az Isten tiszteletét. Hatott ez rátok? Csak remélni tudom. Láttalak felnőni titeket, néhányatokat a körülményekből fakadóan talán túl korán

is. Kis kamaszlányokból kinőtt viruló szépségek, állandóan izgó-mozgó srácokból komoly fiatal emberek letetek, és most érett tekintetű arcok néznek rám a tablóképekről.

Sikerült vajon átmennem a gyakorlati vizsgán? Sikerült megvalósítani mindazt, ami olyan jól hangzott azon a felvételi beszélgetésen? Akárhogy is, a javítás lehetősége a tiétek. A felelősség, hogy most már nektek kell alakítani az életeteket, keresni a válaszokat Istenről, hazáról, családról, emberi kapcsolatokról. Sokféle tehetséget kaptatok, lehetőségeitek is széles körűek. Legyetek kitartóak a kiaknázásukban és bátrak megkeresni a határaikat! Nagy reménységgel nézek rátok. Hiszem, hogy

Ő, aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi azt egészen.

Mit kívánhatnék nektek a továbbiakra? Mire biztathatnálak titeket? Igyekezzetek megismerni a körülöttek levő világot, gyarapítani a róla megszerezhető tudást. Éljetek nyitott szívvel a körülöttek élők felé. És végül, de mindennek alapjaként: keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van!

Szende Gabriella

Balikó Lilla Róza

1998 augusztusától létezem ezen a világon. Nem tudom megítélni, milyen gyerek voltam vagy, hogy most milyen ember vagyok. Közel 19 éve vagyok a világban, csinállok ezt-azt, de igazából nem teszek semmit. Ezzel gyakorlatilag leírtam az egész eddigi életemet. Az iskola egy biztos közeg volt számomra. Alsóban meg kellett vívnom egy kisebb „szabadságharcot”, de utána senki nem bántott. Nem akartak, nem tudtak, vagy csak direkt nem vettem észre, ha próbálkoztak velem. Az idők során, valójában magam sem értem, hogyan, de sok barátom lett. Az iskolaváltás egy részről rosszul, más részről viszont nagyon is jól és jó időben ért. Még mindig nem tudom, itt volt-e a helyem, de nagyon értékes embereket ismertem meg itt, és egy olyan biztonságos környezetet kaptam, ahol nyugodtan kezdhettem mélyrepülésbe, és ahol viszonylag könnyen vissza is tudtam térni ebből a mélyrepülésből. Ebben nagyon sokat segített az osztályfőnököm az aggódásával. Sosem mondtam, de nagyon hálás vagyok érte neki.

A jövőről... Nos, a jövő képlekeny egy teremtés, hiába határozunk el valamit, nagy a valószínűsége, hogy egészen másképp alakul. Én egyelőre úgy tűnik, találtam magamnak egy kezdeti utat, amin elindulhatok. Talán lesz belőle valami, talán lesz saját rajzfilmsorozatom, talán fel tudom lendíteni a magyar rajzfilmgyártást... Talán nem. Mindenesetre biztosan lesz valahogy.

Balogh Réka Báborka

Pontosan fel tudom idézni, amikor 10 évesen új egyenruhában 2 copffal izgatottan igyekeztem először a sulifelé. Most pedig „hirtelen” ott tartok, hogy én is ki fogok menni az utolsó áhítaton valahol az OKTV után és az ECDL előtt, mi fogunk ballagni a remek zenékre, és most írom az én kis darabomat a Refi történetében. Ez alatt a 8 év alatt rekordmennyiségű rászólást kaptam az órai evés miatt, rengeteget nevettem, találkoztam a szoros barátság fogalmával és sok minden mással. Sikertől túléltem a latinvizsgát és a kémiaórákat, tettem előrehozott érettségit és lenyelvizsgáztam. A sporteredményeimre is legalább olyan büszke vagyok. Pozitív, de zárkózott kislánként jöttem ide, és talán már kevésbé pozitív, de nyitott fiatal nőként fogok innen elmenni. Bár már nagyon várom azt, amikor érettségivel a kezemben ott állok azzal az érzéssel, hogy enyém a nyár, de néha még lassítanám az időt. Hiányozni fog Zsuzsa néni reggeli köszöntése, az osztályom, a srácok poénkodásai, az apró örömek, a sztorik, a sulit utáni kávézások, a gimis életforma, amik kiszínezték ezt a 8 évet. Legjobb, legviccesebb élményként a 11.-es sítábort és az osztálybulikat emelném ki. Köszönöm azoknak a tanárainknak, akik valamilyen módon motiváltak a tanulásra, de legnagyobb hálával az osztályfőnökömnek tartozom, akinek nem hittem el 9.-ben, hogy jól ki fogunk jönni, de így lett, és rengeteget segített a mindennapjaimban is. Tanulmányaimat a BME pénzügy - számviteli szakán szeretném folytatni, de emellett mindenképpen szeretném megszerezni a síoktató végzettséget is.

Bényei Botond

10 évesen a nyolc itt töltendő év nagyon soknak tűnt, és a sok nyugtatgatás ellenére („Nagyon hamar el fognak repülni ezek az évek...” stb.) tényleg szörnyen hosszúnak tűnt, egészen az utolsó évünk kezdetéig. Idén mintha fel lenne gyorsulva az idő, főleg a szalagavató, a jelentkezések leadása és most, az érettségire való felkészülés időszakájában. A terjedelem miatt csupán egy kiemelendő dolgot szeretnék megköszönni ennek az iskolának: az itt szerzett kapcsolatokat. A barátaim nélkül nem lett volna élvezetes egy sítábor vagy iskolai kirándulás sem (amik felejthetetlenül sikerültek), viszont az átlagos hétköznapiak is sokkal nehezebbek lettek volna. Bár most útjaink szétválnak, úgy érzem, ezek a barátságok még sokáig megmaradnak. Az innen származó emlékek életre szólóak, és remélve, hogy az idő megszépít mindent (és mindenkit :D), még sokáig fogom emlegetni az itt töltött éveket. Hálás vagyok osztályfőnökünknek, aki sikeresen túlélte az elmúlt négy évet a példás magatartásról híres osztályunkkal. Tanulmányaimat az ELTE PPK-n szeretném folytatni, mint jövőbeli sportmenedzser, de több tervem is van az elkövetkezendő évekre. Remélem, hogy sikerül mindannyiunknak eredményesen zárni a középiskolai éveket. A végzősöknél kívánom, hogy teljesüljön a kitűzött céljuk, akik maradnak, azoknak pedig kitartás!

Bilibók Tímea Kinga

2009... Ez az az év, amikor elkezdtem tanulmányaimat a Szentendrei Református Gimnáziumban. Most kicsit elgondolkodtam, ez 8 év, szinte az eddigi fél életem.

De most vége ennek az időszaknak, „megszenvetünk érte” és csak erősebbé, tapasztaltabbá váltunk. Úgy gondolom, hogy ezeket nemcsak szerető tanárainknak, és kitartó osztályfőnökünknek köszönhetjük – akinek igen nehéz dolga volt velünk, nem is biztos, hogy sejtette, hogy mire vállalkozik, de merem azt állítani, hogy nélküle rosszabb lett volna nekünk – hanem az iskolában lévő összes barátunknak. Ilyen barátok nélkül nehezen csináltam volna végig az elmúlt éveket – főleg a nagygimnáziumot – hálás vagyok nekik. Remélem, Ők meg hálásak azért a sok kajáért, amit tőlem kaptak (vagy esetleg titokban elcsentek). Örök emlékek maradnak meg az elmúlt 8 évből, felejthetetlen esések, furcsa dolgokért járó beírások, a sírásba torkolló nevetőgörcsök. De most egy új élmény vár rám, a tanulmányaimat pénzügy -számvitel szakon szeretném folytatni, elsősorban a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen. Nektek, tanulóknak kitartást, sikert kívánok!

Fábián Boglárka

Budapesten születtem, '98 augusztusában. 8 éve járok ide. Most Leányfalun lakom a szüleimmel és a húgommal, aki szintén ide jár. Így visszatekintve, elég sok minden történt ez alatt az idő alatt: kirándulások, osztályprogramok, sok megmérettetés, jó és rosszabb napok. Furcsa, ahogy azok a dolgok, amikről azt hittem, mindig szeretni vagy utálni fogok, most csak viccesek vagy távoliak.

Nem mindig éreztem magam teljesen otthon itt, de ettől függetlenül rengeteget tanultam és fejlődtem, amiért köszönet jár a tanároknak. Szerintem ezek a középiskolás évek arra valók, hogy bevezessenek a tudományokba, így eldöntheti az ember, mi érdekli igazán, és még egy kis általános műveltséget is szerez. Végző soron, sok matekóra mellett, megtaláltam azt is, ami igazán érdekel, nem is egy dolgot. Még a matek is jó volt néha. A 8 év alatt nagyon érdekesnek találtam, ahogy az osztályunk formálódott, hol összekovácsolódott, hol szétesett. Sok kedves embert ismerhettem meg, remélem, a barátságot fenntartjuk. Most az érettségi következik, ami néha megmászhatatlan szikla, néha pedig nem is tűnik olyan nehéznek.

Eltelik ez a pár év, visszatekintve gyorsabban, mint hinnénk. Mégis, ezalatt rengeteg jó dolog történhet még. Sok sikert!

György Dorka

Kedves Olvasó!

4 éve érkeztem az akkori 9. A osztályba, ahol egy nagyon kedves, befogadó osztály várt. Hamar új barátokra tettem szert. Már kilencedik osztályban megvolt az első refis kalandom, a német csereprogramban vettem részt. Megismertem új embereket, gyarapíthattam német tudásomat, valamint új tapasztalatokat gyűjtöttem. A következő évben nagy örömmel fogadtam cserediák társamat. A gimnázium főként a reál tantárgyakban segített kiteljesedni, de még mindig megvan a kettőség bennem a humán és reál tantárgyak szeretete iránt. Az iskola megtanított arra, hogy nyitott szemmel, kritikusan lássam a világot. Az osztálykirándulások során sok helyre eljutottunk, rengeteget bicikliztünk, és a környéken lévő összes templomot bejártuk. A közös, vidám programok által egyre jobban megismerhettük egymást. Bár idő közben végeláthatatlannak érződött, és ez a négy év sok fáradtságot okozott, megpróbáltatást és türelmet igényelt, most már napjainkat számolva és visszatekintve csak egy röpké pillanatnak tűnik az elmúlt néhány év.

Harmathy Balázs

Emlékszem a napra, mikor először léptem be a refi kapuin, bár könnyebb visszaemlékezni erre a napra, mint a többieknek, mivel ez még csak másfél éve történt, de kevesebbet tudok nosztalgiázni a suliban töltött időről, mert a legtöbb hatodikos is régebben van itt, mint én. Ennek ellenére sok minden történt velem az iskolában, szép és néhány kevésbé szép emlékekkel gazdagodtam, valamint rengeteget tanultam, mivel egy tizenkettedikes mást sem csinál, csupán tanul, ahogy ez néhány ember elképzelésében van. Legtöbbször valószínűleg az áhítatokról ismertek, mint a gitáros srácot, vagy akár úgy is, mint a Mikulást. Sokatokkal azonban a tornateremben ismerkedtem meg, ahol Bernadett tanárnővel, Mariann tanárnővel és Köck tanár úrral gyűrünk a tesi érettségire, ahogy a csövön kifér. Az emeltszintű tesi érettségi után, a tervek szerint utam a TF-re visz majd, hogy igazi sportmenedzsert faragjanak belőlem. A TF mellett szeretnék fényképezéssel foglalkozni. Jelenleg hobbi szinten űzöm, több-kevesebb sikerrel (ha gondoltok, csekkolj le instán). Közel a vég, van még min dolgozni, de reméljük a legjobbat.

Hazafi Eszter

1998. szeptember 23-án születtem Budapesten. Szentendrén élek családommal, nem olyan messze az iskolától. Tanulmányaimat a Barcsay Jenő Általános Iskolában kezdtem, s négy év alsó tagozat után kerültem a Refibe. Nem is volt kérdéses, hogy erre folytatódik utam, mivel édesanyám, Mózes Mónika tanárnő ebben az iskolában tanított (és tanít is), valamint a bátyám is ide járt, aki azóta már leérettségizett.

Mindig is úgy gondoltam rá, hogy messze van még az érettségi, talán túl messze is. Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy az utolsó két év szinte olyan, mintha egy pillanat alatt történne. És valóban iga-za volt. Minden egyes átélt élmény élénken él bennem, de mégis igen távolinak tűnik. Legfőképpen a sok önfeledt nevetés, a baráti és a közös programok fognak hiányozni. Ezek mellett rengeteg tudással és milliónyi tapasztalattal gazdagodtam az itt eltöltött évek alatt, ezért szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak tanáraimnak, amiért sohasem adták fel és mindig próbáltak ösztönözni.

Végezetül szeretnék szólni az itt maradó diákokhoz. Használjátok ki az időtöket, élvezzétek, hogy ide járhattok. Annyi minden fog még veletek történni, amire jólesik majd visszagondolni, és ami majd hozzásegít, hogy megtaláljátok önmagatokat. Áldás, békesség!

Hegedűs Áron

1998 májusában születtem Bécsben, a hónap utolsó napján. Egy húgom van, ő 2014-ben nyert felvételt ide. Tanulmányaimat egy alapítványi evangélikus iskolában kezdtem meg, ahol 3 évig tanultam. Szüleim számára azonban fontos volt, hogy magyar nyelvű oktatásban részesüljek, így az első három osztály elvégzése után Magyarországra költöztünk, Visegrádra pontosabban, ahol az Áprily Lajos általános iskolában folytattam tanulmányaimat. Az ott töltött idő gyorsan eltelt, a hatodik osztályt már itt, a Refiben kezdhettem meg, Gergely Judit tanárnő osztályában. Sok kellemes emlék kötődik ehhez az időszakhoz, például az Ökotábor, vagy a debreceni osztálykirándulás.

Meghatározó emlék továbbá az erdélyi osztálykirándulás, amelyben az iskola jóvoltából minden tizenegyedikes osztály részesül.

Jelentkezésem Gödöllőre, a Szent István Egyetemre adtam be, turizmus-vendéglátás szakra.

Jolis Sophia

Emlékszem mennyire tartottam kilencedikben az éveleji kirándulástól, hiszen még nem ismertem senkit. Így, utólag visszanézve, nem kellett volna, a beilleszkedés könnyen ment. A szabályokkal való megbarátkozás (betartani a térd alatt érő szoknya viselését, időben megérkezni az iskolába) már nehezebb feladat volt, de én tényleg megtettem a tölem telhetőt. A holland cserediákprogram, az erdélyi osztálykirándulás (ahol már sikerült elérni, hogy ne 10-kor legyen a takarodó!) és az osztálybulik a legemlékezetesebb élményeim, de azért azokat a hétköznapiakat se hagyjuk ki, amelyek a barátoknak köszönhetően ugyanilyen felejthetetlenek lettek. Gondolok itt a közös órák utáni kávézásokra, aktív tesi órákra és mesterfokon űzött szenvedésekre egyaránt. Meg szeretném köszönni a tanáraimnak, hogy naponta háromszor is figyelmeztettek, az órán nem szabad enni, ezzel helyettem is vigyáztak az egészségemre. Ha fizikából nem is voltam osztályelső, angolból lettem a felsőfokú nyelvvizsgámat és az ötös előrehozott érettségimet is. Tanulmányaimat az ELTE Állam és Jogtudomány karán szeretném folytatni. Búcsúzóul egyik kedvenc könyvemből szeretnék idézni.

„Örülök, hogy lány lett. És remélem, örült lesz. Mert ez a legjobb, ami egy lányból lehet ezen a világon. Egy gyönyörű kis örült.”

Fitzgerald

Kákai Kristóf Zoltán

1998 júliusában születtem Budapesten, két évet éltem Nagykörösön és ötöt Budapesten. Szentendrére 7 éves koromban költöztünk. A Rákóczi Ferenc Általános iskolában végeztem az első négy osztályt, innen vettek fel a Refibe, ahol sok élménnyel lettem gazdagabb és a tudásom is szépen gyarapodott. Az osztályom nagyon fog hiányozni, hiszen az évek során összekovácsolódtunk, viszont kíváncsi leszek, hogy ki-kí hogyan állja majd meg a helyét az életben.

Én jövőre a BME-GTK Műszaki Menedzser szakán tervezem folytatni a tanulmányaimat, tanáraimnak köszönöm a több éves felkészítő munkát! Aki ezt olvassa annak kitartást és jó tanulást kívánok!

Kalmár Dávid

Még két év sem telt el azóta, hogy 11.-esként csatlakoztam az iskolához és az osztályomhoz. Egy szeszszokott társaságba csöppentem bele. A beilleszkedésem gyorsan ment, amit szeretnék megköszönni minden osztálytársamnak, hogy ilyen kedvesek és befogadóak voltak. Visszagondolva, rettentő rövidnek tűnik az itt eltöltött időszak. Kész szerencse, hiszen ez azt jelenti, hogy sohasem unatkoztam és jól éreztem magam. Ez elsősorban a diáktársaimnak és az iskolát körülölelő barátságos légkörnek köszönhető. Refisként rengeteg baráttal és élménnyel gazdagodtam az iskola falain belül. Hiszem, hogy ezek a barátságok a jövőben is fennmaradnak. Most, hogy a gimnazista út végéhez közelítek, kétes érzések kavarnak bennem. Egyrészt örülök, hogy kiléphetek ebből a gimnáziumi szerepkörből, már várakozással tölt el az egyetemi lét és annak kihívásai. Másrészt viszont hiányozni fognak az itteni csínytevések, illetve azok az emlékek, amelyekre mindig örömmel gondolok majd vissza. Ezek az élmények mindenképp maradandóak és a további utamon is végig fognak kísérni. Tanulmányaimat a BCE, vagy a BME nemzetközi gazdálkodás szakán szeretném folytatni.

Mindenkinek kitartást a hátralevő évekhez, a végzősöknek pedig sok sikert szeretnék kívánni az érettségihez.

Kelemen Virág

Kelemen Virág vagyok, egy lány, aki érettségi előtt állva néz magára a tükörben, és megállapítja, hogy nem, ő még nem érett ehhez. Egy lány, aki bár 18 éves, fél az elkövetkezendőtől, mögötte, mint hatalmas lavina, közeledik az érettségi, amely minden egyes lépéssel egyre jobban fölé tornyosul, és megpróbálja maga alá temetni. Egy lány, aki ha tesiórára kerül a sor, csakis a floorball miatt öltözik át lelkesen, aki, ha tételfeelés van tőri órán, meglapul, és hála a valószínűség-számításnak (amit ezen eseteken kívül a pokolba kíván) megússza, hogy kihúzzák a nevét abból a rettegett dobozból. A lány, aki, ha kérdezik, letagadja, és ha az osztályfőnökét kérdezik, ő is megteszi az ellenkező irányba, de szereti a matematikát is, meg az emlegetett tanárnőt is. Egy lány, aki kérdésekkel és az ABC összes betűjével szövegeti a x, y, z terveket, hogy a lehető összes érdeklődési körének adjon esélyt a kis elképzelt jövőjében. Egy lány, aki, ha tehetné, az elkövetkezendő hetektől elmenekülne valami távoli országba. Egy lány, aki hálával tekint vissza az évekre, melyeken keresztül értékesebbnél-értékesebb barátokra tett szert. Csak egy lány, a sok végzős közül, akikben hasonló, ha nem ugyanolyan félelmek kavarognak. Egy lány, aki végre nekivág az életének, akármit is hoz számára a jövő.

Kovács Mátyás

1997-ben születtem Budapesten, de életem nagy részét Szentendrén éltem. Tanulmányaimat a Refiben 2009 őszén kezdtem meg, s így lassan 8 éve koptatom itt az iskolapadokat. E nem kevés idő eseményei alapvetően meghatározták, hogy ki vagyok ma, mely miatt sokkal tartozom iskolánknak is. Rengeteg élménnyel, s barátokkal gazdagodtam. Noha kaptunk hideget-meleget, s jó diák módjára, amikor csak lehetett, panaszkodtunk, így utólag végignévezve, egy szép időszakot zárhatunk majd le - melynek egyszerűségét, kényelmét később még visszasírjuk... Az érettségi már a nyakunkon van, és ahogy közeledünk felé, napról napra egyre jobban félünk és érezzük a súlyát, de emellett persze ez teret ad a nosztalgizálásnak is. Szóba kerül, milyenek voltunk mikor idejöttünk, mi változott, mire emlékezünk vissza szívesen. Nekem személyesen ez Erdély volt, bár a sokadik ilyen beszámolót olvasva az embert ez már nem is lepi meg.

Az érettségi után a Műszaki Egyetem mérnökinformatikus szakán tervezem folytatni tanulmányaimat. Azoknak pedig, akik itt maradnak, csak annyit tudok mondani: érdemes versenyekre járni – pl. Kiskunhalason (kémiaaverseny) finom a fánk!

Krasznai Márton

1998. augusztus 30-án születtem Budapesten, és Budakalászon élek. Itt töltöttem általános iskolás éveimet is, 3 perc sétára a házunktól, így mikor ötödikesként a Refibe kerültem, egyik legnagyobb nehézséggé a korán kelés vált. Az eltelt nyolc év elég hosszú idő volt, hogy ehhez hozzászokjak, de ahhoz is, hogy annyi minden történjen velem, amit nagyon nehéz pár sorban összefoglalni. Eljutottam Németországba cserediákként, Erdélybe az utolsó osztálykirándulás során, sőt még az ECDL jogosítványt is sikerült megszereznem. Az iskolában eltöltött idő alatt több remek tanártól volt lehetőségem tanulni, és sok barátságot is kötöttem, melyek remélem, a ballagás után is megmaradnak. Jelentkezésemet a Műszaki Egyetemre adtam be, azon belül is a villamosmérnöki karra. Úgy érzem, hiányozni fog ez az iskola, rengeteg élménnyel lettem itt gazdagabb, és bár van bennem valamennyi félelem most, hogy magam mögött hagyom, de nagyon várom a jövő évet, az egyetemem. A jövő végzőseinek kívánnék sok kitartást, de vigyázzatok, gyorsabban fog eltelni az addig fennmaradt idő, mint azt most gondolnátok.

Kreisz Bendegúz

1998. szeptember 7-én születtem Vácott, de kiskorom óta Dunabogdányban élek a családommal. Nyolcadik évemet töltöttem a Refiben, ami idő alatt nagyon sok minden történt velem. Rengeteg feledhetetlen élmény fűz az iskolához és az itt szerzett barátokhoz. A nyolc év alatt együtt éltünk meg jót és rosszat, tanulunk meg hasznosat és fontosat, felejtünk el mindent, majd tanultuk újra az érettségire készülve. Az együtt töltött napok végül meghozták a gyümölcsüket, és tizenkettedik végére egy egészen kiváló osztály lettünk. Ebben nagy szerepe volt a közös programoknak, buliknak, és osztálykirándulásoknak, kiemelve az erdélyi napokat, amelyek ténylegesen összekovácsolták közösségünket.

Itteni tanulmányaim során több iskolai és országos versenyen is részt vettem. Német nyelvből közép-, majd emelt szinten is előrehozott érettségi vizsgát tettem. Évekig tagja voltam a DPR-nek, egy évigaz elnöke is voltam, tavalyelőtt pedig én szerveztem az iskolai focibajnokságot.

Az életemben fontos szerepet tölt be a sport, főleg a labdarúgás, amelyet a mai napig klubsinten űzök. Történelem mellett testnevelésből is emelt szinten érettségizek, a célom pedig a Testnevelési Egyetem sportszervező szaka. Végso soron az itthoni labdarúgó utánpótlásban szeretnék tehetséggutatóként, vagy játékosmenedzserként elhelyezkedni.

Egy a Halálos iramban: Ötödik sebességből származó idézettel búcsúszom Tőletek:

„A pénz jön és megy, ezt tudjuk. A legfontosabbak az életben az emberek, akik velünk vannak. Pont itt, pont most.”

Krulik Virág

Eleinte a hévtől kísért az akkori végzős bátyám; hazafele egyedül már csak a CBA-ig jutottam. Az osztályom hangos volt; így én is az lettem (Kávé). Írtam az Alfába, eltörtem az ezért járó Aranytollat. Dobáltam vizes zsebkendőt. Kaptam rovót. Részt vettem német cserén (kétszer), lett sok lemaradásom és egy német nyelvvizsgám. Voltam ötös matekból évvégén (egyszer). Görbült a kémia vizsgám. Rájöttem, hogy az osztály növényei viselik el a legtöbbet: nem öntözzük nagyon őket, de a Cikász csak nő szépen és már körbeéri lassan az osztályt. Vigyázzatok rá! Voltam kétszer Nagykövet, sokat látogattam az erdélyi testvéreinket; ha feljűk jártok, üdvözlöm őket. Rájöttem, hiába változik a csengetés, a matek még mindig hosszú, a tesi még mindig rövid (ha az ember floorballozik). Arra is rájöttem, nem fair, miután mi elmegyünk, az épület, a torony, az orgona nem omlik össze, hanem minden folyik tovább. Megőriznek minket egyáltalán a falak? Csak a tabló meg a tartóskönyvek firkái maradnak meg belőlünk? Szinte mintha meghalnánk. Mégsem szép dolog, hogy nem tartanak minket vissza; mi ugyan már nagyon menünk, de azért sajnálhatnának minket, hiszen évekig törtük magunkat, hogy ne unatkozzon senki. Mind megéltük itt a kis evolúcióinkat. Több helyre jelentkeztem, ígérem, kiposztolom majd, hova kerültem. „Elérhető minden álom...”

Rony - Még sohasem láttad a tengert

Loszmann Anna

1998. augusztus 14-én születtem Budapesten. Általános iskola után egyértelmű volt, hogy a Refiben szeretnék tovább tanulni, mivel a bátyám is ide járt, és csupa jót halottam a suliról.

Sok minden történt velem itt létem alatt, amiért hálás lehetek. Elsősorban azért, hogy igaz barátokra találhattam, akikkel remélem, később is tartani fogjuk a kapcsolatot.

Egy jószándékú közegben töltöttem ezeket az éveket, melyben önmagam lehettem anélkül, hogy elítélnének, hogy attól kelljen félnem, hogy nem fogadnak el úgy, ahogy vagyok. Legjobban az osztálykirándulások és az iskolán kívüli összejövetelek fognak megmaradni az emlékezetemben.

Na meg amikkel szórakoztunk a hétköznapiakban, amiktől röhögésben tört ki az egész osztály.

Az itt töltött idő alatt kialakult a személyiségem, jobban megismertem önmagamot, és tudással gyarapodtam.

Sajnálom, hogy így az utolsó évre lettünk igazán egy osztály. De jobb később, mint soha.

Azt hiszem, mindig is tudtam, hogy a művészeti pálya valamelyik szakán szeretnék elhelyezkedni a jövőben. Tanulmányaimat, ha minden igaz, Egerben folytatom az Eszterházy Károly Egyetem tervezőgrafika szakán.

Major Dávid

1998. 08. 17-én születtem Zilahon, Erdélyben. Közel 17 éve élek itt Magyarországon szüleimmel és húgommal. Tanulmányaimat az Izbégi Általános Iskolában kezdtem, és negyedikesként felvételiztem a Szentendrei Református Gimnáziumba. Mikor ide kerültem, akkor nagyon megijedtem, mert ez egy teljesen új környezet volt számomra, de aztán hamar szereztem néhány barátot, akikkel remélem a barátságunk életre szóló lesz, emellett rengeteg felejthetetlen emléket és élményt gyűjtöttem össze az osztálykirándulások és a sportnapok alatt. Eleinte azt éreztem, hogy az idő nagyon lassan telik, de ez az évek során egyre felgyorsult, és most visszagondolva az itt eltöltött 8 évre, úgy tűnik, mintha csak tegnap lett volna. Az évek során az osztály egyre jobban összehozta magát, főleg az utolsó pár évre, és így egy erős közösséggé kovácsolódtunk össze. Az iskola sok lehetőséget biztosított számomra, ilyen volt például a kárpátaljai kirándulás és a diákcsera program, aminek segítségével elmehettem Hollandiába. Tanulmányaimat az ELTE Jogi Karán szeretném folytatni. Az elmúlt évek során sokat köszönhetek tanárainknak. Mindenkinek sok sikert kívánok céljainak eléréséhez!

Mikeházi Blanka Anna

Az iskola hagyományaihoz híven most évfolyamomat és engem illetett meg a feladat, hogy 1200 karakterben mutakozzunk be, írjuk le, hogyan teltek éveink itt a Refiben, valamint próbáljuk megfogalmazni milyen érzések kavarnak bennünk most, hogy nemsokára búcsúznunk kell.

Nos, úgy gondolom, minden erőfeszitésem ellenére sem tudnék eleget tenni ennek a feladatnak, tekintve azt a tartalmas 7 évet, amit a hátunk mögött tudhatunk, és azt a megannyi emléket, amelyet képtelenség részleteiben felidézni.

Minden esetre szeretnék köszönetet mondani iskolámnak, tanárainknak valamint barátainknak, akiknek köszönhetően úgy érzem, hogy egy jobb emberként folytathatom életem az érettségi után. (Külön köszönetet szeretnék mondani első gimnáziumi osztályfőnökömnek, Szende Gabriella tanárnőnek mindenért, különösképpen türelméért.)

Jelentkezésem az Állatorvostudományi Egyetemre adtam be.

Nemes Attila

Emlékszem egy évvel ezelőtt még én olvastam ezeket a rövidke cikkeket, most pedig nekem kellene nektek valami nem túl unalmas és monoton, viszont az elvárásoknak megfelelő szöveget írnom. Akkor kezdjük a legelejéről. 2009 szeptemberében kezdődött el pályafutásom az iskolában, és azóta is töretlenül tart, de már nem sokáig, hiszen nemsokára itt van az érettségi, amely egyben lezárja a gimnáziumi éveimet, és egy újabb kezdetet is jelent. De ne siessünk ennyire előre. Ezalatt a 8 év alatt volt bőven részem jóban és rosszban is. Én sem mindig voltam az az igazi szófogadó diák, természetesen ennek meg is volt a következménye. Az évek alatt sok tanárom volt, mindig jött új és egy régi távozott. Két biztos támaszom mindig volt, az osztályfőnökeim, Gergely Judit és Szende Gabriella tanárnők, akiknek sok köszönettel tartozom, hiszen többek között nekik is köszönhető, hogy most itt tarthatok, mert mindig a kellő szigorral vagy szeretettel fordultak felém, és szerintem ez így is van rendjén. De most már eljött az ideje, hogy magamról gondoskodjak, hiszen az érettségit követően a BME Közlekedés- és Járműmérnöki karán szeretném folytatni tanulmányaimat és remélhetőleg sok év elmúltával egy napon visszagondolva gimnáziumi éveimre csak jó emlékeim lesznek erről a rövid, ámbar annál tartalmasabb 8 évről.

„Legnagyobb cél pedig itt, e földi létben, ember lenni mindég, minden körülményben.”

Arany János

Patakfalvi Gergő

1998. szeptember 6-án láttam meg a napvilágot Budapesten, de életem nagy részét a Szentendrei-sziget fellegvárában, Szigetmonostoron éltem le.

Tanulmányaimat az Izbégi Általános iskolában kezdtem, majd szülői unszólásra negyedikben felvételiztem a Refibe, ahol aztán nyolc évig koptattam a padokat. Ezen idő alatt rengeteg újdonságot tanultam, sőt még egy középfokú nyelvvizsga is besikeredett. A rengeteg tanulás mellett természetesen fontos szerepet játszottak a közös programok, csínytevések, amik örök emlékként fognak élni (szerintem) minden osztálytársam szívében. A legmaradandóbb iskolai programok közé tartozik a sítábor, a foci bajnokságok, de főként az erdélyi osztálykirándulás, ahol az osztály még jobban összekovácsolódott, mind egymással, mind a tanárokkal.

Én már azon szerencsés diákok közé tartozom, akiknek, csak egy évet kellett az alagsorban a folyosón tesizni, illetve hétfőnként levándorolni a templomba az istentiszteletekre, mielőtt megépült volna az iskola tornaterme, és kápolnája.

Tanulmányaimat a BME közlekedés és járműmérnöki szakán szeretném folytatni, mivel a járművek mindig is fontos szerepet játszottak az életemben.

Azoknak, akiknek még van itt pár éve, azt üzenem, hogy ez az idő gyorsabban el fog telni, mint gondolnátok, addig is kitartást és sok sikert mindenkinek.

Péter Botond Ákos

Nos, érkezett egy felkérés, mi szerint írnom kell magamról egy-két mondatot. Kezdetben nem tudtam, hogy mit írhatnék, így úgy döntöttem, hogy leírom a nagyon rövid összefoglalóját a Refiben töltött éveimnek. Nehezen, döcögősen indultak az első éveim az iskola falain belül, de idővel megoldódtak a problémák. Az iskolán belül még alsóként több versenyen részt vettem, ezek képzőművészeti versenyek voltak, de felsőben alább hagytam a lelkesedésem, így abbahagytam. Sokáig nem találtam a magam útját, de 10.-ben elkezdtem komolyabban foglalkozni biológiával, mint kiderült, egész jól megy, így ebben az évben ebből fogok emelt érettségit tenni és ebben az irányban szeretnék tovább tanulni. Az iskolai évek alatt mind a két osztályfőnököm sokat segített: azaz alsóban Gergely Judit és felsős éveim alatt Szende Gabriella tanárnők. Az emberek csendesebb embernek ismerhettek meg, de ez nem jelenti, hogy néha nem szaladt el velem a ló és engedtem ki a hangom, főleg az elmúlt évben. Szerintem a leggyakoribb mondat, ami elhagyta a szájamat az iskolán: „Álmos vagyok.” Összességében gyorsan elmúlt az utóbbi 8 év, de még hosszú út áll előttem és remélem, sikerrel zárul.

Petresevics Gergő

Hébe-hóba már korábban is beleolvastam ezekbe az elkészülő beszédekbe, és így, hogy én vagyok a papírlap rosszabbik felén, meglepően nehéznek találom azt, hogy írjak 1300 karaktert, hiszen dicsérni főleg ilyen kevés helyen, kritizálni ugye nem tanácsos a drákói szigor miatt, így egyéb ötletem nem lévén (illetve az elvártaknak megfelelően), írok pár szót önmagamról. 2009 szeptembere első napjainak egyikén, kissé megszeppenve léptem be az iskola kapuján a fél általános iskolai osztályommal karöltve, és nem is sejtettem azt, hogy nyolc év múlva kissé idősebben, de egy cseppet sem érettebben kell majd a saját búcsúbeszédemen gondolkodnom. Abban, hogy egyáltalán sikerült megérnem az iskola diákjaként a végzős évet, nagy szerepet játszik két osztályfőnököm, név szerint Gergely Judit és Szende Gabriella tanárnők, akiknek ezúton szeretném megköszönni, hogy gátat szabtak az eltávolításomra irányuló kísérleteknek, annak ellenére is, hogy bizonyos esetekben már én is kirúgtam volna saját magam. Szerencsére, ez az esemény azonban elmaradt, így nyugodt lélekkel készülhetek a továbbiakra, és bár még konkrétan semmi elképzelésem sincs, első lépésként jónak láttam beadni a jelentkezésem az ELTE nemzetközi tanulmányok szakára.

„Nem harcolhatunk valami ellen. Annak semmi értelme. Valamiért kell harcolni.”

Wass Albert

Puskás Áron

1998. április harmadikán születtem, és ötödik óta járok ide. A nyolc itt öltött év alatt szerintem ez a legnehezebb feladat, amit kaptam, hogy foglaljam össze, ami történt. Inkább reálbeállítottságú vagyok, aki nek magam a halál, ha csak úgy írnia kell. Még ha nem is volt mindig fenéig tejfel, összességében szerettem ide járni, és ebbe az osztályba tartozni. Rengeteg közös élményünk volt, osztálykirándulások (ahol szerintünk túl sok volt a templom- és múzeumlátogatás), bulik, balhék, amik csak kellett. De úgy tűnik, most ennek is vége lesz, az utolsó év sokkal gyorsabban eltelt, mint a többi. Ez nagyon közhelyesen hangzik, de majd rájöttek, hogy azért így van. Jövőre már az egyetemi padokat koptatom, és most úgy érzem, hogy hiányozni fog ez a hely. Hiszen nem lesz már több középiskolai poénkodás, órai filmnézés, foci tesiórákon, vagy épp sivalkodás az „érecségi” miatt. Ki tudja, lehet, hogy még a végén azok közé fogok tartozni, aki öregdiákként majd visszajár, hogy a tanár-diák meccseken majd morosra tanítsa a tanárokat. Mint hátvéd. Mert amúgy nem vagyok nagy focis. Mindegy. Azt mondták, valami hangzatos üzenetet is hagyjunk az utókornak, szóval kaptok egy ilyet is: ne adjátok fel, lesznek még itt egyszer köpenymentes idők! Végezetül köszönöm mindenkinek, aki segített abban, hogy azzá váljak, aki ma vagyok.

Tóth Lili

Már 5. osztály óta vagyok refis, mikor még abban a tévhitben éltem, hogy a kutyák mind fiúk, az ő párjaik a cicák, akik lányok. Megannyi lehetőséggel, boldogsággal és hihetetlenül nagy gyorsasággal telt el ez a 8 év, de még mindig a rózsaszín a kedvenc színem, szeretem a teheneket és gyűjtök mindenféle boci mintás holmit.

A stresszes időszakokban mindig támaszkodhattam a barátaimra. Volt, hogy a hajnali ébredéseket csak miattuk éltem túl, és mikor láttam, hogy ők is félálomban tá-molyognak be az áhítatra, rögtön jobban éreztem magam. Számos lehetőségem adódott utazni, így eljutottam Hollandiába, Finnországba, Franciaországba és Erdélybe is. Végül tapasztalataimat adnám át, hogy ne vesszen kárba a sok tudás: Vigyázz a menzás tokánnyal! Szeresd a köpenyed, mindig jó, ha van egy zseb kéznél (természetesen nem puska vagy mobil tárolására ;) Élvezd az orgonának, iskolánk büszkeségének csengő-bongó hangját! Becsüld meg a barátaidat, miattuk lesz emlékezetes ez az időszak! Sok boldogságot és jó jegyet kívánok az elkövetkező refis éveitekre!

Váczi Buda Benedek

2009-ben kerültem az iskolába lelkes ötödikesként. Nem volt nehéz dolgom barátokat találni, hiszen 4 előző osztálytársam is sikeresen felvételizett ide, de találtam mellénk sok más barátot is. Teltek-múltak az évek, szépen okosodtunk, és egyre több élménnyel gazdagodtunk az osztálykirándulások által, és lassan egy osztállyá kovácsolódtunk össze. A fakultációk megkezdésével kezdődött el nekem a komolyabb készülés az érettségire, illetve gondolkodnom kellett erősen, hogy mit is szeretnék csinálni a gimnázium után. Az animáció illetve filmkészítés foglalkoztatott előtte is, és úgy gondoltam, hogy ez egy ideális jövőbeli munka lenne nekem, emiatt kicsit elhanyagoltam a tantárgyaimat, mondván, hogy úgysem fog kelleni, hiszen a legtöbb film- illetve művészeti egyetemen nem fog számítani az érettségi. Azután megfogalmazódott bennem, hogy valami olyan szakot is ki kellene, hogy tanuljak, ami érdekel, kapcsolódik is a filmkészítéshez, és nem annyira bizonytalan, mint egy művészeti egyetem. Az informatika volt ez a szak, és így eldöntöttem, hogy első körben egy ilyen egyetemet választok, ahol meg tudom alapozni a jövőmet, és mégis kapcsolódik valamilyen mértékben a film és animáció készítéshez. Reményeim szerint az egyetem mellett tudok majd időt fordítani a filmkészítés tanulására, így nem kell majd azon aggódnom, hogy ez az álmom szertefoszlik.

